

«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգնածներ ու բեռնավորվածներ»:

Մաթթեոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒԻ

Օգոստոս 2025, N7 (171)

ԱՄՍԱԳԻՐ

Օգոստոս 2025, N7 (171)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Մամիկոն Ղազարյան

Սովորենք խոնարհություն

1

Հրահար Ամիրբեկյան

Ձեր քաղցրությունը ամեն մարդոց թող հայտնի ըլլա

3

Ինչպես է Աստված փոխում մարդուն

8

Գործել Տիրոջ առաջնորդությամբ

11

Էդիկ եղբոր վկայությունը

14

Միրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և Հավիտենական Կյանք ունենան:

Միրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

ՍՈՎՈՐԵՆՔ ԽՈՆԱՐՀՈՒԹՅՈՒՆ

ՍԿԶԲԸ՝ ՆԱԽՈՐԴ ՀՃԱՎՐՈՒՄ

Կարդանք **Փիլիպեցիս 2:1-9** Խոսքըր. «Ուստի եթէ Քրիստոսով միայնությունին մը կայ, եթէ սիրոյ սփռվանք մը, եթէ Հոգիի հաղորդություն մը, եթէ գրություն ու ողորմություն մը, Իմ ուրախությունս դուք լեցուցեք... Բան մը գրգռությունով կամ սնապարծությունով մի ընիք. Հապա խոնարհությունով մեկգմեկ ձեր անձեն լաւ սեպեցեք. Միայն անձերնուդ շահը մի նայիք, հապա ամէն մեկը իր ընկերինն ալ: Ձեզմէ ամէն մեկը նոյն միտքը թող ունենայ, որ Քրիստոս Յիսուսի մեջ էր. Որ Աստուծոյ կերպարանքը ունենայով, յափըշտակություն մը չսեպեց Աստուծոյ հաւասար ըլլալը, Հապա անձը ունայնացուց ծառայի կերպարանք առնելով՝ մաղոց նման ըլլա-

լով և կերպարանքովը մարդու պէս գտնուելով, Բնքզինք խանարհեցուց, մինչև մահուան հնազանդ եղավ, ու այն ալ խաչին մահուանը: Ասոր համար Աստուած ալ զանիկա խիստ բարձրացուց, ու անոր անուն մը տուաւ, որ ամէն անունէ վեր է»:

Միրելինէ՛ր, Հիսուսը թեպետ որդի էր, բայց իր չարչարանքներէն հնազանդություն սորվեցաւ. Ու երբ կատարուեցաւ, բոլոր իրեն հնազանդողներուն յաւիտենական փրկութեան պատճառ եղաւ. Ու Աստուծմէ կոչուեցաւ Քահանայապետ Մելքիսեդեկի կարգին պէս:

Այսինքն՝ Աստված Իր առջև խոնարհվողին և հնազանդվողին ժամանակին բարձրացնում է: Եթէ

մենք Քրիստոսից սովորենք այդ խոնարհությունն ու հեզությունը, ապա կունենանք օրհնյալ ընտանիքներ, օրհնյալ երեխաներ և օրհնյալ կյանք: Բոլոր դարերում Աստված օգտագործել և օրհնել է նրանց, ովքեր եղել են խոնարհ և խոհեմ մարդիկ: Երբ Աբրահամը Եղիազարին ուղարկեց իր երկիրը՝ Իսահակի համար հարս բերելու, ի՞նչն էր պատճառը, որ ընտրվեց Ռեբեկան. չէ՞ որ մեծ դեր կատարեց երիտասարդ աղջկա խոնարհությունը, չէ՞ որ այդքան ուղտերի համար ջուր քաշելը արդեն բավականին ծանր գործ էր: Նրա հոժարությունը խոսում էր նրա հեզության ու համեստության մասին: Իսկ եթե ընտանիքում չլինի խոհեմություն, և ամեն մեկը իր եսի մասին մտածի, իր արդարությունը առաջ տանի, երբեք չի լինի խաղաղություն, չի լինի օրհնություն, և նման ընտանիքը շատ շուտ կքայքայվի: Իսկ համբերող ու զիջող մարդու կյանքում և ընտանիքում ամեն բան միշտ հաջող կլինի:

Ես մի դեպք եմ ուզում պատմել մեր բոլորի հոգևոր շինության համար: Մի եղբայր մեքենայով պետք է գնար օդանավակայան՝ դիմավորելու մեկ այլ եղբոր: Անձրևն էր գալիս: Երբ նստում է մեքենան, տեսնում է, որ մեքենայի դիմապակու մաքրող խողանակները չկան. գողացել են: Բնականաբար մարդու մոտ այդ պահին լավ մըտքեր չեն գալիս, մարդը նման պարագայում անմիջապես այդ գողին պատիժ է կամենում, և եթե հոգևոր տկար վիճակում լինի, կարող է այդ պահին նույնիսկ անիծել: Բայց այդ եղբայրը, ի ուրախություն մեզ, արթուն եղբայր է լինում: Նա մտածում է և Աստծուն խընդրում, որ օրհնի խողանակները տանողին: Եղբայրը որոշում է մեքենայի հին խողանակները տեղադրել, որպեսզի կարողանա մեքենան վարել: Եվ երբ փնտրում էր հին խողանակները, նրան է մոտենում իր տղան և հարցնում, թե ինչ է փնտրում հայրը: Հայրը պատասխանում է, որ ինքը շտապում է, պետք է գնա օդանավակայան, իսկ մեքենայի խողանակները հա-

նել են: Տղան ասում է, որ ինքն է հանել խոզանակները, որպեսզի մեկ ուրիշը հանկարծ չգողանա, քանի որ այդ օրերին տարածքում շատ գողություններ են կատարվում: Միրելինե՛ր, ի՞նչ կլինեք, եթե այդ եղբայրը ոչ թե օրհներ, այլ անիծեր «գողին»: Աստված թող օգնական լինի մեզ, որպեսզի մենք բոլորս զարդարված լինենք խոնարհության ու հեգույթյան շնորհքով: **Մաղմուս 51:17** խոսքը ասում է. «Աստուծոյ զոհը կոտրած հոգին

է, Կոտրած ու խոնարհ սիրտը, Ով Աստուած, դուն չես անարգեր»: Միրելինե՛ր, եկեք ձգտենք այսպիսի կյանքի, հոժարվենք անցնելու հեգույթյան ճանապարհ, հոժարվենք անցնելու նեղության ու դժվարության ճանապարհով, ինչն էլ մեզ կբերի խոնարհություն, խաղաղություն և խոհեմություն: Աստված օրհնի և օգնական լինի բոլորիս: Ամե՛ն:

Մամիկոն Ղազարյան

ՉԵՐ ԲԱՂՅՐՈՒԹՅՈՒՆԸ ԱՄԵՆ ՄԱՐԴՈՑ ԹՈՂ ՀԱՅՏՆԻ ԸԼԼԱ

«Քանզի քու Տէր Աստուածդ աղէկ երկիր մը կը տանի քեզ, այնպիսի երկիր մը՝ որ դաշտերէ ու լեռներէ բղխող գետերով, աղբիւրներով ու խորունկ ջուրերով լեցուն է. Այնպիսի երկիր մը՝

որ ցորենով, գարիով, այգիներով, թզենիներով և նոնենիներով լեցուն է. իւր տուող ձիթենիներու ու մեղրի երկիր. Այնպիսի երկիր մը՝ ուր կուշտ հաց պիտի ուտես, ու անոր մէջ բնաւ բան մը պիտի

չպակսի քեզի. երկիր մը՝ որուն քարերը երկաթ են, ու անոր լեռներէն պղինձ պիտի հանես» (ԲՕր. 8:7-9):

Այս ամենի նպատակն այն է, որ մարդն իմանա, որ «...ոչ միայն հացով կ'ապրի մարդ, հապա մարդը Տէրոջը բերնէն էլած ամէն խօսքովը կ'ապրի»: Անդրադառնանք **8:8** Խոսքին: Այստեղ յոթ տեսակի կերակուր է նշվում՝ ցորեն, գարի, խաղող, թուզ, նուռ, ձիթապտուղ և մեղր, որոնք խորհրդապատկերում են Քրիստոսին՝ տարբեր կողմերից:

Դատավորաց 9:8-ում ասվում է՝ ծառերը ժողով են անում, որ իրենց վրա թագավոր օծեն և դիմում են թզենուն, բայց նա՝ «Եւ թզենին անոնց ըսաւ, Իմ քաղցրութիւնս ու աղէկ պտուղս թողում, ու երթամ ծառերուն վրայ իշխա՞ն ըլլամ»: Պատկերացրե՛ք՝ մեկին առաջարկում են իշխանություն, բայց նա նախընտրում է լավ պտուղ տալը և քաղցր լինելը: Եթե մարդկորեն վերցնենք, մարդը կընտրի իշխանությունը: Սա հին մարդու սրտի ցանկությունն է,

բայց թզենին չհամաձայնեց: Կարդանք **Փիլիպեցիս 4:5** համարը. «Ձեր քաղցրութիւնը ամէն մարդոց թող յայտնի ըլլայ. Տէրը մօտ է»: Ի՞նչ եք կարծում, մեր քաղցրությունը ինչպե՞ս կարող է հայտնի դառնալ... Տեսեք, վարդի թերթերը տրորելիս նրանց բույրը ավելի է տարածվում: Բայց մարդը այդպիսին չէ. մարդու մեջ քաղցրություն չկա, և եթե ինչ-որ քաղցրություն է դրսևորվում, դա իրենը չէ, այլ՝ Քրիստոսինը:

Աշխարհը ասում է. «Ձան ասես՝ ջան կ'լսես»: Բայց Աստծո մոտ հակառակն է. քեզ վիրավորում ու նեղացնում են, բայց դու սիրով ես պատասխանում. ահա այդ ժամանակ է քո քաղցրությունը հայտնի դառնում: Ասածս ավելի հասկանալի դարձնելու համար պատմեմ մի դեպք, որը կատարվել է քույրերից մեկի հետ: Այն երկրում, ուր նա ապրում էր իր ընտանիքի հետ, սով ու նեղություն է լինում: Ընտանիքի անդամներն անապաշխար են լինում և մշտապես հալածում են նրան: Շուտով մահանում է նրա ամուսինն, ու

դրությունն ավելի է բարդանում: Ընտանիքն աղքատ էր, ու վատ էին ապրում: Սակայն նեղությունների մեջ քույրը չէր ընկճվում, հակառակը՝ մեծ հոգևոր առաջընթաց ու աճ էր ապրում: Նա ավելի ու ավելի էր մոտենում Տիրոջը: Թեև եկեղեցու վարդապետությունից կամ Քրիստոսի գալուստից ոչինչ չէր հասկանում, բայց իրապես ապրում էր Քրիստոս Կյանքով: Սկեսուրը մշտապես հետևում էր հարսին: Ու մի օր էլ, երբ հարսը հավաքույթից հետո Սուրբ Հոգով լցված ուրախ-ուրախ երգելով տուն է մտնում, սկեսուրը մի շոնդակից ապտակ է հասցնում՝ ասելով. «Մենք էքսան նեղության մեջ, դու շարունակում ես երգել»:

Քույրը լուռ գնում մտնում է իր սենյակ և, ծունկի գալով, սկսում է աղոթել, իսկ սկեսուրը մոտենում ու ականջ է դնում, թե հարսն ինչ է աղոթում (մտածում էր՝ իրեն անիծելու է): Բայց երբ լսում է հարսի աղոթքը՝ «Շնորհակալ եմ, Տե՛ր, ամեն բանի համար: Խնդրո՛ւմ եմ, Տե՛ր, օրհնի՛ր սկեսրոջս, որ ինքն էլ Քեզ հետ հաղորդակցվի, որ ինքն

էլ վայելի այն ուրախությունը, ինչը որ ես», մոտենում է հարսին ու ասում. «Անիծելու փոխարեն ինձ համար օրհնություն՝ ես խընդրում»: Հարսը սիրով դավանում է, որ Քրիստոսն է իրեն տալիս քաղցրություն և բավարարում իր բոլոր պակասները: Այս լսելով՝ սկեսուրը կոտրվում է ու խնդրում է հարսին, որ իր համար աղոթք անի: Սկեսուրը, տեսնելով հարսի քաղցրությունը, ապաշխարում է:

Պետրոս առաքյալն իր առաջին թղթում գրում է. *«Միրելիներ, օտար բան մի սեպեք այն նեղության բորբոքը, որ ձեզ փորձելու համար կ'ըլլայ, որպես թե օտար բան մը ձեզի հանդիպած է»* (Ա Պետրոս 4:12-14): Այսինքն՝ մեզ

պատահած ամեն դժվարության մեջ պետք է գոհանալ, քանի որ այն մեզ փորձելու համար է: Շարունակության մեջ ասվում է. «*Հասպա ուրախ եղէք՝ քանի որ Քրիստոսի չարչարանքներուն հաղորդ եղած էք, որպէս զի անոր փառքին յայտնուելու ատենն ալ ցնծութեամբ ուրախանաք...*»: Իսկ Քրիստոսի չարչարանքներին հաղորդ կլինենք այն ժամանակ, երբ կընտրենք նեղ դուռը ու կգնանք այդ ճանապարհով:

Սիրելիներ, բայց ինչպե՞ս պետք է երևա մեր քաղցրությունը, կամ ունե՞նք արդյոք այն: Երբ մեզ հետ քաղցր խոսեն՝ քաղցր կպատասխանենք, բայց երբ մեզ անպատվեն, անարգեն, ծաղրեն... Այս պարագայում կցուցաբերե՞նք քաղցրություն: Կցուցաբերենք, եթե մեր մեջ Քրիստոսն է լցված: **Երգ երգոցի 2:2**-ում կարդում ենք. «*Ինչպէս շուշանը փուշերուն մէջ՝ Այնպէս է իմ սիրուհիս աղջիկներուն մէջ*»: Հարց է առաջանում. «Ի՞նչ գործ ունի շուշանը փշերի մեջ, ինչ-որ մեկը տնկե՞լ էր...»: Բանը նրանում է, որ երբ փշերը

ծակում են շուշանին, ավելի է տարածվում շուշանի անուշ հոտը...

Թուզը խորհրդանիշն է Տիրոջ քաղցրության, նուրը՝ Նրա կյանքի առատության... Եթե դուք լցված եք Քրիստոսով, ինչքան էլ ձեզ նեղացնեն, միևնույն է, դուք քաղցրություն կցուցաբերեք: Կարիք չկա քառասուն տարի անապատով անցնել՝ հասկանալու համար, որ մարդը ոչ միայն հացով է ապրում, այլև Քրիստոսի բերանից ելած ամեն մի խոսքով: Բավական է մեկ անգամ հանդիպենք Տիրոջը, Նրա օրհնությունը հանգչի մեզ վրա, կհասկանանք, որ Նա քաղցր է, բարի, հրաշալի... Քրիստոսին հանդիպելով՝ մենք հանդիպում ենք Շնորհքին: Ալելու՜իա: Շնորհքով ենք մենք փրկված, և սա ոչ թե մեր արժանիքն է, այլ Աստծո պարգևը, որ հանկարծ որևէ մեկը չպարծենա: Սա շատ ցայտուն դրսևորվում է **Հովհաննու 8**-րդ գլխում, երբ Հիսուսի մոտ են բերում շնության մեջ բռնված կնոջը և պահանջում են, որ ասի, թե ինչպես վարվեն այդ կնոջ հետ: Տերը նրանց ի՞նչ է պատասխանում. «*Ձեզմէ անմեղ*

եղողը առաջ անհկա թող քար ձգէ
ատոր վրայ» (**Հովհաննու 8:7**): Երբ
Հիսուսին դիմեին ինչ-որ բան ճշ-
տելու համար, Նա ո՛չ դրական
պատասխան կտար, ո՛չ բացասա-
կան (կայսրին տուրք տա՞նք, թե չէ,
քարկոծե՞նք թե չէ), այլ հարցնող-
ների ուշադրությունն ուղղում էր
Աստծո Շնորհքին. «Եւ անոնք
զայս լսելով ու իրենց խղճմտան-
քէն յանդիմանուելով՝ մէկիկ-մէ-
կիկ դուրս կ'ելլէին, ծերերէն
սկսած մինչև յետինները. և Յիսուս
մինակ մնաց, ու կինը մէջտեղը
կայնած: Եւ Յիսուս վեր նայելով ու
կնոջմէն զատ մէկը չտեսնելով՝
ըսաւ անոր, Ով կին, ո՞ր էն անոնք
որ քու վրայովդ ամբաստանութ-
իւն կ'ընէին. մէկը քեզ չդատա-
պարտե՞ց: Եւ անհկա ըսաւ, Ոչ
մէկը, Տէր. ու Յիսուս ըսաւ անոր,
Ես ալ չեմ դատապարտեր քեզ.
գնա ու ասկէ ետև մեղք մի գործեր»
(**Հովհաննու 8:9-11**): Այստեղ մենք
տեսնում ենք Հիսուսին՝ որպէս
դատավորի, ժողովրդին՝ որպէս
մեղադրող կողմի՝ դատախազի, և

այդ կնոջը՝ որպէս մեղադրյալի:
Պատկերացրե՛ք, երբ մեղքի մեջ
բռնված այս կնոջը բերում էին Հի-
սուսի մոտ, նա արդէն սարսափա-
հար էր, քանի որ հասկանում էր,
որ ինքը պետք է քարկոծվի՝ օրեն-
քի համաձայն, սակայն նա հան-
դիպեց Քրիստոսի Շնորհքին ու
ճաշակեց Նրա քաղցրությունը և
թողություն գտավ, քանի որ Հի-
սուսն աշխարհ չի եկել մարդկանց
պատժելու, այլ կորսվածը փնտրե-
լու, գտնելու և փրկելու:

Միրելինե՛ր, այս կինը դրա-
նից հետո հետևեց Հիսուսին և
դարձավ Նրա աշակերտը, իսկ
օրենքին նայելով՝ պետք է քար-
կոծվելով սպանվեր... Օրենքը կըս-
պաներ, բայց Հիսուսն ապրեցրեց:

Հիսուսն աշխարհ է եկել՝ մեզ
բուրբիս ապրեցնելու: Նա Իր փըր-
կության ձրի Շնորհքը տալիս է
մեզ, որ մենք կյանք ունենանք և է՛լ
ավելի, և մեր մեջ լինի Քրիստոս
Կյանքի քաղցրությունը: Ամեն:

Հրահատ Ամիրբեկյան

ԻՆՉՊԵՍ Է ԱՍՏՎԱԾ ՓՈԽՈՒՄ ՄԱՐԳՈՒՆ

Զաքարիան արժանապատիվ, լավ, ինելացի տղա էր: Նա նաև մեր դպրոցի միակ քրիստոնյան էր: Ես աստում էի նրան, քանի որ կարծում էի՝ որպես մուսուլման ես պետք է նրան ամեն բանով գերազանցեմ, բայց ընդհակառակը՝ նա էր ամեն ինչով ինձ գերազանցում: Դպրոցում մենք՝ մուսուլմաններս, սկսեցինք նրան ամեն օր ծեծել, իսկ մի օր էլ պայմանավորվեցինք, որ պետք է նրան սպանենք:

Արդեն մթնել էր ու ցուրտ էր: Մենք՝ հինգ տղաներով, նրանից առաջ էինք գնում: Հասանք մի ծառի, բարձրացանք ծառի վրա և սպասեցինք՝ մինչև Զաքարիան կանցնե՞ր այդ տեղով: Եվ երբ նա արդեն անցնում էր ծառի տակով, թռանք նրա վրա... Նա լալիս էր, աղաղակում, գոռում... Մենք կոտրեցինք նրա ձեռքը, ոտքը, սկսեց նա արնահոսել, և քանի որ աղաղակում էր ու օգնություն կանչում,

ես ձեռքով փակեցի Զաքարիայի բերանը: Դա նման էր այն բանին, որ երբ դու ոչխար ես մորթում, մի տեսակ դող է անցնում մարմնովդ: Մյուսները նրան ծեծում էին, իսկ ես հպարտ էի այն գիտակցությամբ, որ ինչ-որ բան եմ անում հանուն ալլահի:

Հանկարծ Զաքարիան դադարեց շնչել, և մենք նրա ձայնն այլևս չլսեցինք: Մենք նրան թողեցինք անտառում՝ կյանքի ու մահվան սահմանագծին, և ես այլևս նրան չտեսա:

Վերադարձա տուն, լվացվեցի ու... աղոթք արեցի. . .

Ես ծնվել ու մեծացել եմ մոլեռանդ մուսուլմանների ընտանիքում: Ութ տարեկանում հայրս ինձ տարավ Ղուրանի ուսուցման դպրոց և ուղղակի թողեց այնտեղ: Գլուխս սավիրեցին, նստեցրեցին շրջանով, որի կենտրոնում նըստում էր Էշիխը, և թույլ տված ամեն մի սխալի համար մտրակում էր:

Մեզ արգելված էր լացել, որովհետև մեր կուլտուրայում տղամարդն իրավունք չունի լացելու, բայց ես ամեն գիշեր լալիս էի: Մեզ սովորեցնում էին, որ մենք պատկանում ենք մահմեդական համայնքին և դրա համար էլ պետք է աշխատեինք նրան հավատարիմ մնալ: Ես սկսեցի ասել բոլոր նրանց, ովքեր մահմեդական չէին և հատկապես ասում էի հրեաներին: Ես պատրաստվում էի հանուն ավահի գնալ սրբազան պատերազմի (ջեհադի): Ամեն գիշեր, երբ պառկում էի քնելու, ես չգիտեի, թե ինչ կլինի ինձ հետ, եթե մեռնեմ:

Զարմիկս շատ լուրջ հիվանդացավ, և բժիշկներն ասացին, որ նա մի քանի օրից կմեռնի: Մեկ օր հետո մեր տուն եկան մի քանի քրիստոնյա կոպտեր (քրիստոնյա եգիպտացիներ, ովքեր բնակվում են Եգիպտոսի հյուսիսում և Մերձավոր Արևելքում): Նրանցից մեկն ուզում էր ձեռքս սեղմել, բայց երբ տեսա նրա ձեռքի խաչը, ձեռքս չմեկնեցի: Կոպտերը լսել էին, որ այստեղ մի հիվանդ երեխա կա, և

ցանկանում էին աղոթել հիվանդի համար: Միայն քաղաքավարությունից դրդված՝ ես համաձայնեցի աղոթքին: Երբ սկսեցին աղոթել, նկատեցի, որ նրանք խոսում են իրենց Աստծո հետ այնպես, ինչպես մարդը կխոսի իր բարեկամի հետ. «Տե՛ր, խնդրո՛ւմ ենք, բժշկի՛ր այս երեխային»: Այն պահին, երբ նրանք ասացին «Ամե՛ն», զարմկը, որ չորս շաբաթ կենդանության ոչ մի նշան չէր ցուցաբերել, բացեց աչքերը, սկսեց խոսել, ապա՝ քայլել: Այդ աղոթողներից մեկը նստեց կողքիս ու ասաց. «Գիտե՞ս, սա հրաշք չէ, իրական հրաշքն այն է, որ Աստված կամենում է փոխել քո սիրտը: Արդյոք դու հավատո՞ւմ ես, որ Հիսուսը ողջ է»: Ես պատասխանեցի. «Այո՛, քանի որ իսլամի համաձայն, Աստված Նրան երկինք տարավ: Նա ողջ է և մի օր ետ է վերադառնալու»: Եվ նա ինձ ասաց. «Քանի որ Նա ողջ է, դու կարո՞ղ ես նրա հետ խոսել»: Այս խոսքերը փոխեցին իմ ողջ կյանքը: Եվ երբ սկսեցի Սուրբ Գիրք կարդալ, ինձ պետք չէր համոզել սիրելու Նրա

ժողովրդին: Միակ միջոցը, որով կարող են մուսուլմանները սիրել հրեաներին, դա Հիսուսի հետ հանդիպելն է:

Ես սիրում էի իմ ընտանիքը, սիրում էի հորս, մորս և մեր համայնքը, բայց երբ որոշեցի գնալ Հիսուսի ետևից, պապս ու հայրս ինձ ասացին. «Դու այլևս մեզանից մեկը չե՛ս»: Նրանք կազմակերպեցին իմ թաղումը, հրավիրեցին ողջ ընտանիքին ու բարեկամներին, դազաղը տարան գերեզմանատուն և ասացին. «Մեր որդին մեռած է»: Արդեն մեռած՝ ես դիմեցի Տիրոջը. «Որտե՞ղ ես», ու լսեցի մի ձայն. «Գիտե՞ս, այն գերեզմանը, որի վրա գրված է քո անունը, դատարկ է, ինչպես որ Իմ գերեզմանը»:

Շատ տարիներ անց ես գնացի Եգիպտոս՝ հովվական կոնֆերանսի: Մուղանից եկած հովիվներից մեկը մոտեցավ ինձ: Դա մի ծեր, սպիտակահեր մարդ էր: Նա հարցրեց ինձ.

- Աֆրիկայի ո՞ր տարածքից ես: Որտեղի՞ց ես եկել:

Ես նրան պատմեցի իմ պատ-

մությունը, և նա սկսեց լաց լինել. -Ինչո՞ւ ես լաց լինում,- հարցրեցի նրան:

-Դու ինձ չե՞ս հիշում, ես Զաքարիան եմ:

Եվ նույն պահին ես հիշեցի նրան: Վերջին անգամ նրան այն մութ գիշերին էի տեսել, իմ ականջներում նորից լսեցի նրա աղաղակը, աղաչանքը, չնայած անցել էր քսանհինգ տարի: Նկատեցի նրա կոտրած ձեռքն ու ոտքերը, տեսա այն սպիները, որոնք ես էի նրան հասցրել: Ու շատ ամաչեցի: Ես վատ մարդ էի, այո՛, սաքսափելի մեկն էի... Զաքարիան նայեց ուղիղ իմ աչքերին ու ասաց.

-Յա՛սեր, որովհետև դու ինձ ասում էիր, ես միշտ աղոթում էի քեզ համար:

Նա բացեց Գիրքն, ու ես տեսա, որ իմ անունը գրված է Գրքի առաջին էջին: Ես ասում էի նրան, իսկ նա աղոթում էր ինձ համար: Այդ օրը Աստված ինձ «մերկաքրեց» և ասաց. «Շատ ժամանակ առաջ, նախքան այն, որ դու սկսեցիր Իմ մասին մտածել, ես մտածում էի քո մասին»:

Որպեսզի կարողանաք սիրել նրան, ում ասում եք, ձեզ պետք է Հիսուսը:

ԳՈՐԾԵԼ ՏԻՐՈՋ ԱՌԱՋՆՈՐԴՈՒԹՅԱՄԲ

Միրելիներ, պատահում է, որ երբ Տերը քեզ հանձնարարում է ինչ որ գործ կատարել, այն ոչ միայն չի ուղեկցվում ցնծությամբ և ուրախությամբ, այլ կարող է նաև լինել վտանգավոր:

Մի անձնավորության, ով շատ բարձր և կարևոր դիրք էր գրավում հասարակության մեջ և հատկապես այն քաղաքում ուր ես էի ապրում, որպես եկեղեցու սպասավորի, ով հաղորդակցվում է կենդանի Աստծո հետ, ինձ հրավիրեց հանդիպման: Նա միննույն ժամանակ քրիստոնյա էր և եկեղեցիներից մեկի անդամ: Ես ծոմով աղոթում էի, որ այդ հանդիպման ժամանակ Տիրոջ կամքը կատարեն ճշգրտորեն:

Երբ մտա այդ մարդի տուն, ներսիցս ինչ որ անհանգստություն սկսեց բարձրանալ: Չկարծեք, թե վախ, մի այլ, ուրիշ հուզմունք... և ես հիշեցի Պողոս առաքյալի խոսքերը. «Միայն թե Հոգին Սուրբ

ամեն քաղաքի մեջ ինձի կը վկայէ ու կ'ըսէ թէ կապեր ու նեղութիւններ ինձի կը սպասեն: Բայց ես բանի մը համար հոգ չեմ ըներ, և իմ անձս պատուական չեմ սեպեր, միայն թէ իմ ընթացքս ուրախութեամբ կատարեմ, և այն պաշտօնը՝ զոր Տէր Յիսուսէ առի Աստուծոյ շնորհաց աւետարանին վկայ ըլլալու» (**Գործք 20: 23-24**):

Տունն այդ մարդը զարդարել էր հատուկ կերպով և նույնիսկ կեչու ճյուղեր էր կտրել ու հյուրասենյակում ծաղկամանի մեջ դրել, սեղանին երկու մոմ էր վառել... Բայց անհանգստությունը ինձ բաց չէր թողնում: Ես այնտեղ հենց այնպես չէի գնացել, ինձ հատուկ հրավիրել էին, որպեսզի խորհուրդ հարցնեն, որպեսզի միասին աղոթենք և քանդենք անօրենի գործերն այդ քաղաքում: Ինչ գործերի մասին էր խոսքը. այդ քաղաքում մերկապարերի ակումբ չկար և հիմա որոշել էին

այնպիսի օրենք ընդունել, որ այդ անօրինությունը թույլատրվի: Եվ ինձ, որպես սուրբ մարդի, հրավիրել էին, որ Տիրոջից պատասխան ստանան, թե ինչ անեն, որ կարողանան դիմակայել, և փորձենք միասնական ուժերով դեմ կանգնել այդ պղծության մեքենային:

Սիրելիներս, եկեք խոստովանենք, որ երբ մեզ սիրալիք ընդունում են, մեզ համար հատուկ պատրաստված են լինում, այնպես ենք ուզում մենք էլ սիրալիք լինել նման մարդկանց նկատմամբ, բայց... Մենք նստեցինք և նա ինձ ասում է.

-Վասիլի եղբայր, ի՞նչ է ասում Աստված այս հարցի կապակցությամբ, մենք ինչպես կարող ենք պայքարել այս չարի դեմ:

Մինչ նա ներկայացնում էր պայքարի իր ծրագիրը, ես հայացքս ուղղեցի դեպի այդ անձնավորությանը:

-Ինչու՞ ես ինձ այդպես նայում, եղբայր,- հարցրեց նա ինձ:

-Գիտես, դու չես կարող դեմ կանգնել ոչ մերկապարեթի ա-

կումբների տարածմանը, ոչ էլ պղծության այլ դրսևորումներին այս քաղաքում,- ասացի ես:

-Ինչու՞ չեմ կարող պայքարել...

Ես նայեցի նրան, հարգալից արտաբերեցի նրա անունը և ասացի.

-Դու չես կարող պայքարել, և ես էլ չեմ կարող մասնակից լինել այդ գործին, քանի որ այդ ամբողջ անօրինությունն ու պղծությունը քո սրտում է:

Գիտեք, պետք է հոգևոր քաջություն ունենալ և ցանկացած պարագայում հնազանդվել Սուրբ Հոգուն: Ճիշտն ասած, եթե այդ ասածս հոգևոր թեմայով չլիներ, նա կարող էր ինձ դատի տալ և մեծ փոխհատուցում պահանջել՝ բարոյական ժառանգության, կամ բանտարկել... Հիշում եք, ինչ ասեց Պողոս առաքյալը. «Բոլորը *զիս թողուցին, բայց Տեքը քովս էր*»: Եթե դուք տեսնում եք մեղքն ու լռում եք, բոլորն էլ ձեզ բարեկամ կլինեն, բայց հնարավոր չէ, որ բոլոր մարդիկ ձեր մասին լավը խոսեն, որովհետև ոչ Հիսուսի մա-

սին, ոչ էլ Նրա սրբերից որևէ մեկի մասին երբեք բոլորը միասին լավ բան չասեցին:

Երբ այդ բանն ասացի, այդ մարդը ոտքի ելավ, ձեռքով դեպի դուռը ցույց տվեց և ասեց.

-Դուրս կորիր. . .

Ես, Աստծո մարդս, այդ տնից դուրս եկա մերժված, անպատված և իմ ետևից շրխկոցով փակեցին դուռը:

Դուրս եկա փողոց և սկսեցի Տիրոջ հետ զրուցել.

-Տեր, Դու կենդանի ես, Դու ամեն բան տեսնում ես ու գիտես, որ ես Քո Հոգու առաջնորդությամբ գնացի այդտեղ, չէ՞ որ Քո կամքն է, որ անօրենի ծրագրերը քանդվեն, ինչու այսպես եղավ...

Զգացե՞լ եք երբևէ, որ Տիրոջ կամքը կատարելուց հետո ինչպիսի ցնծություն և ուրախություն է լցվում ներսդ, բայց հիմա, ինձ հետ կատարվածի արդյունքում, իմ ներսում ցավ էր ու դատարկություն:

Տուն եկա, աղոթեցի, այն ամենն ինչ ինձ հետ կատարվեց

հանձնեցի Տիրոջն ու պատկեցի քնելու:

Երկու, թե երեք շաբաթ հետո ինձ է զանգում այդ անձնավորությունը.

-Վասիլի եղբա՞յր. . .

-Այո:

-Ես քեզ հետ հանդիպել եմ ուզում:

Իսկ ինչպես հասկանում եք, ես դեռ նախկին հանդիպման տպավորության տակ եմ..., բայց ձայնն արդեն այնպես չէր հնչում ինչպես վերջին հանդիպման ժամանակ՝ ավելի կոտորված ու անվստահ էր:

-Գիտեք, եթե դուք նույն բանի մասին եք ուզում խոսել, ինչ որ Տերը բացեց, մենք չենք կարող հանդիպել- ասացի ես Հոգով:

-Չէ, ես բոլորովին այլ բանի մասին եմ ցանկանում խոսել:

Ես պատրաստվեցի և Հոգու հրամանով գնացի այդ մարդու տուն: Նա սկսեց լացել և խոստովանել այնպիսի մեղքեր ու անօրինություններ, որ այն, ինչի դեմ նա ցանկանում էր պայքարել, ուղղակի «ծաղիկներ» էին: Այդ մարդը

խոստովանեց, մաքրվեց և ազատագրվեց: Այդ ժամանակ միայն նա կարող էր իրագործել իր մտահղացումը, քանի որ այն Տիրոջը հաճելի էր:

Սիրելիներ, ինչ որ մտադրվում էք անել Տիրոջ փառքի համար, խնդրում եմ, նախ ինքներդ

մաքրվեք, սրբվեք, որպեսզի Աստված ձեզ տա Իր օրհնությունն ու առաջնորդությունը և դուք կարեք և ցնծություն և ուրախություն Հիսուս Քրիստոսով:

Վասիլի Բոբկո, ԱՄՆ

ԷՊՐԿ ԵՊԲՈՐ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Աստծո հրաշքները պատմելով չես հոգնում: 16 տարեկան էի, Հայաստանից գնացիք Ռուսաստան՝ Նովոսիբիրսկ: Այնտեղ սկսեցի սուտ «արժեքների» հավանել ու այդպես էլ ապրել: 1993 թվին արդեն «ստատուս» ունեի, «տեղ էին տալիս», տարածք էին տվել: Այդ տարածքի «նայողն» էի. մեղա Աստծուն: Ամաչում էլ ես այդ ամենը պատմել: Բայց փա՛ք Աստծուն, որ այսօր Տիրոջ տան մեջ եմ: Ի սրտե հոգնած, զգված եմ եկել ես իմ նախկին կյանքից: Հասել էր էն տեղը, որ ինձ ծնող մերս է՛լ չէր ասում՝ մեռնես՝ պրծնես, ասում էր՝ սատկես՝ պրծնես: Ոչ թե մայրս վատն է. լավագույն մայրերից մեկն է իմ մայրը: Նա իր կյանքը իր չորս երեխեքին է տվել: Հայրս՝ նմանապես: Մայրս՝ բանաստեղծ, հայրս՝ համայնքի պետ: Հայրս մի բան էր ասում՝ հավատում եմ՝

Աստված ուժ կտա, սկզբից քեզ կկրակեմ, հետո էլ՝ ինձ: Տեսեք՝ ուր էի հասցրել ծնողիս: Կինս՝ բաժանության եզրին, մեծ տղաս մոտ չէր գալիս ինձ: Այսինքն՝ ես աննորմալ մարդ էի:

Հերթական անգամ երբ ձեռքերս շղթայեցին, տարան բուժզննման, բացահայտվեց լյարդի ցեռոզ՝ վերջին ստադիայում: Որովայնս ուռչում էր, դժվարությունների մեջ էի, շնչահեղձություն ունեի: Հայրս ինձ տուն չէր թողնում արդեն հինգ տարի, բայց այդ ժամանակ տուն տարան: Մի օր բա՛կում նստած էի, մի տղա մոտեցավ՝ Շվեդով Վոլվա: Ես փրկվեցի նրա վկայությամբ (բայց ինքը չփրկվեց, դարձավ հին կյանքին ու մահացավ): Հայրս երբ բժիշկներին ասում էր՝ մի բա՛ն արեք, կյա՛նքը փրկեք, ասում էին. «Եթե ուզում ես փրկվի, մի հատ իր նմանին պիտի բերես, որ նրա

վրայից ամեն ինչը հանենք, լցնենք սրա վրա. էս մարդը ո՛չ սիրտ ունի, ո՛չ թոք, ո՛չ երակ, ո՛չ... ո՛չ... ինչքան օրգան կա, բոլորը Ֆասսված են, ուղեղը՝ նս։ Ես այդ ամենը լսում էի, ու մի տեսակ վախ էր գալիս վրաս։ Այդ վախը ինձ հասցրեց այնտեղ, որ գնացել, խելոք նստել էի հորս կողքը։ Մտածում էի, որ մեռնելու եմ։ Ու այդ օրը, երբ ինձ է մոտենում Շվեդով Վովան, չեմ ճանաչում։ Նա ամբողջ օրը դեղի ազդեցության տակ՝ ո՛չ լվացվում էր, ո՛չ սափրվում, ահավոր կեղտոտ, «կացարանի» դուռն էլ որ բացում էիր, արդեն դժոխքի հոտն էր փչում։ Ու հիմա տեսնում եմ՝ գալիս է սպիտակ վերնաշապիկով, սափրված... Նայում եմ, ասում եմ՝ Աստված ջան, կարո՞ղ է, իրոք, մեռել եմ։ Շվեդն ինչու՞ պիտի էս վիճակով լինի։ Մտածում եմ՝ գուցե ինքը չէ։ Մոտեցավ. ինքն էր։ Ասաց վերականգնողական կենտրոնում է փնտրում։ Մտածեցի՝ էս էլ կգնամ։ Մի քանի կենտրոն ինձ մերժեց՝ ճանաչելով ինձ, իմ անցյալը։ Մեկը ընդունեց, որն ինձ գիտեր. նա ժամանակին «դեղ» ծախող էր եղել։ Կենտրոնում տեսնում եմ շատ «լուրջ» տղերքի. մի՞թե սրանք նույն այն կորած մարդիկ են. հիմա թարմացած, ջահելացած։ Ես կարծել եմ, թե դրանք մեռած են։ Ընդհանրապես երբ այս կյանքով ապրողներին չէիր տեսնում որոշ ժամանակ, ուրե՛մս արդեն մեռած են։ Երբ լսեցի նրանց աղոթքը, մտա-

ծեցի՝ էս ու՞ր եմ ընկել. սա հաստատ աղանդ է, սրանցից հեռու պիտի փախամ։ Գնացի պայուսակս հավաքելու։ Համոզում էին, որ փախ։ Չէի համոզվում։ Հետո եկավ մեկը՝ նախկին հեղինակություն. սա ինձ ասաց.

-Եկել ես, փա՛ս մեկ ամիս, մի քիչ էլ տնեցիքդ քեզնից կհանգստանան։

Այս վերջին միտքը սրտիս կալավ։ Մտածեցի՝ ճիշտ բան է ասում։ Ու հանուն մերոնց փացի. ոնց էլ լինի, մի ամիս կհամբերեմ։ Առաջին երեք օրը շատ վատ էի։ Գիշերները մի տղա էր հետս փնտրում։ Այդ երեք օրը նա էլ հետս չքնեց։ Ամեն գիշեր, երբ արդեն օրը պրծնում էր, ասում էր՝ աղոթե՛ք։ Ես մերժում էի՝ դուք աղոթե՛ք, ինձանից գործ չունեք։ Բայց երբ վատանում էի, երեք-չորս հոգով աղոթում էին, լավանում էի։ Երրորդ օրը համաձայնում եմ՝ լա՛վ, բերեք աղոթենք։ Ու չեմ հիշում՝ ինչ ենք աղոթել։ Բայց զգում էի, որ հետս ինչ-որ բաներ կատարվեցին։ Հարցրի՝ ինչ եմ աղոթել.

-Շա՛տ հասարակ. ասացիր՝ Տե՛ր Հիսուս, հանձնվում եմ Քեզ, արի՛, եղի՛ր իմ Տերն ու Փրկիչը, էս իմ կյանքը Քեզ եմ տալիս, էլ չեմ կարողանում։ Էս ենք աղոթել, ուրիշ բան չենք ասել։

Ամեն անգամ երբ աղոթում էին, էս նստում էի առանձին ու դուրս նայում։ Մի օր շատ հետաքրքիր վերապրում ունեցա. դա իմ առաջին հանդիպումն էր Տիրոջ հետ. էս ապրում էի իմ մանկության ժամանակի

սերը, որ ունեցել եմ մորս հանդեպ. դա մի երկնային սեր է, որ երկրի վրա չկա: Ու դրանից հետո՝ գիտակցություն, թե ինչքան եմ չարչարել նրան: Երբ նա ասում էր՝ կյանքս կերար, ասում էի. «Ա՛յ մարդ, քեզ ի՞նչ եմ արել. ո՛չ քո թևերն եմ սրսկում, ո՛չ քո փողով եմ սրսկվում: Դուք ձեզ համար, ես՝ ինձ: Տուն էլ չեմ գալիս»: Այդ պահին, երբ գիտակցությունս արթնացավ, ես հասկացա, թե ինչքան եմ ցավեցրել մորս, հորս, կնոջս, երեխեքիս ու լաց էի լինում երևի մոտ 40 րոպե: Հետո ամաչում էի լացիս համար, թե ոնց եմ դուրս գալու այդ 40 տղերքի մեջ: Այդ պահի իմ ամենամեծ ձեռքբերումը՝ որ ստացել էի համաձայնության հոգի. ինչ հոգևոր գործ ասում էին, ասում էի՝ ես էլ եմ հետներդ: Մի օր առավոտ հայտարարեցին՝ գնալու ենք աղոթքի՝ «Молитва в горы»: Ես մտածեցի՝ ինչ-որ սար են բարձրանալու, ասացի ես ձեզ հետ եմ: Նրանք ինձ զգուշացրին՝ եթե գնամ, ետ չեմ կարող դառնալ, լավ է հիմա հրաժարվել: Ես մնացի իմ խոսքին: Բայց բանից պարզվեց՝ ոչ թե սար են էլնում, այլ մի սենյակ են մտնում ու աղոթում են երեք ժամ, և դուրս գալ չես կարող: Մտանք սենյակ: Ժամացույցը ուղիղ դիմացս էր: Ես գիտեի՝ աղոթել նշանակում է Տիրոջից բան խնդրել: Սկսեցի ուզել ինձ համար, տնեցիքիս համար: Ու ինձ թվում էր՝ արդեն մեկ ժամ աղոթում եմ: Աչքերս

բացեցի, տեսնեմ՝ հինգ րոպե է անցել: Աստված ջան, երեք ժամ էստեղ ի՞նչ եմ անելու: Նայում եմ տղերքին և իմ ձևով աղոթում. գումար եմ խնդրում, որ կնոջս կինո տանեմ, երեխեքիս, մորս նվերներ անեմ: Ու այդ ժամանակ շատ հարազատ ձայն ինձ ասում է՝ Խնդրի՛ր Բնականից առողջություն: Երբ ես ասում եմ՝ Տե՛ր, տու՛ր ինձ առողջություն, պատի՛ վրա նկար է բացվում, ու ես աչքերս փակ տեսնում եմ՝ Տերը ցույց է տալիս առողջ օրգաններ ու ասում է՝ քեզ, քեզ, քեզ... Երբ այդ սենյակից դուրս եկա, գնացի եղբայրների մոտ, տեսա լիմոն, մանանեխ (горчица), բայց վատ զգացողություն չունեցա: Ովքեր լյարդի խնդիր ունեցել են, կհասկանան՝ ինչ եմ ասում: Մտածեցի մի փոքր փորձեմ, կերա, ոչ մի վատ զգացում: Ասացի՝ Աստված իմ, կարո՞ղ է բուժվել եմ: Ժողովուրդ ջան, ես հավատքով չեմ բժշկվել, ես բժշկվել եմ միայն ու միայն Աստծո ողորմությունով: Փորիս ուռածությունը մեկ ամիս հետո անցավ: Այդ պահից ես բժշկված եմ կատարյալ: Վերջերս Ջերմուկում էինք հարազատներիս հետ: Բոլորս բուժզննում անցանք, ամեն մեկին մի բան ասացին՝ է՛ս չի կարելի, է՛ն չի կարելի, միայն ինձ ասացին՝ ամեն ինչ կարելի է: Ես էլ կատակեցի՝ ես ի՞նչ է ձեր վիճակը, ոնց որ 17 տարվա նարկոման էղնիք: Փառք Աստծուն. Տերը որ բժշկում է, կատարյալ է բժշկում:

Ասեմ, որ այդ օրը ես նաև օտար լեզուներով սկսեցի աղոթել: Գիտե՞ք, Տերը որ գալիս է քո կյանքի մեջ ու զբաղվում քեզանով, պայման դնողն Ինքն է. Իրեն չես կարող քո պայմանների մեջ տեղավորել: Տերը այդքան ողորմություններ արեց, բայց ես չմտացի Խոսքի մեջ: Որոշեցի դուրս գալ կենտրոնից: Եղբայրները փորձեցին ինձ պահել, բայց չլսեցի, կիսատ թողեցի, գնացի: Վիճակս լավացավ, ֆինանսը՝ նա, ու նորից իմ հին ընկերությունը: Մի օր ինձ ծնունդ են հրավիրում, ու այդ օրը մարդ են սպանում: Շատերի հետ ինձ էլ են ձերբակալում, թեև ես մասնակից չեի դրան (սուտ ցուցմունք էին տվել իմ դեմ): Բանտում Տերը ինձ ցույց տվեց գեներալ Նեեմանին. գնա՛, յո՛թ անգամ մտիր ջուրը: Ես չեմ հավատում՝ եթե նա Հորդանան չգնար ու հենց յոթ անգամ ջուրը չմտներ, կբժշկվեր: Եթե նույնիսկ վեց անգամ մտներ ջուրը, չէր բժշկվի: Ես կիսատ թողեցի: Տիրոջ պատվերն ամբողջովին պիտի կատարվի: Գիտե՞ք՝ մարդիկ ինչից են հիասթափվում. հավատում են կիսատ-պռատ, հետո ասում են՝ ու՛ր է Աստված: Եթե Տիրոջ պայմանի մեջ ամբողջովին չմտնենք, Չենք տեսնի Իրեն: Կհորինենք, որ Ինքը կա, կհորինենք, որ Ինքը մեր կյանքի մեջ գործ է անում: Ես հենց դրա համար էլ հայտնվեցի բանտում. «Էս ի՞նչ եղավ, Տե՛ր ջան, եթե անգամ նստեցնելու էիր, գոնե իմ մեղքերի համար նստեցնեիր: Դու գիտես, որ ես էս մեղքի մեջ չկամ»: Միայն սպանություն չէր, մի հատ էլ խմբակային հանցագործություն էին կապել ինձ. դրան՝ 18-25 տարի է հասնում, մյուսին՝ 5-15 տարի: Դա ծանր հարված էր ինձ: Այնպիսի հարված էր, որ չէի կարողանում ոտքի վրա կանգնել. «Տե՛ր, էս ի՞նչ եղավ, կյանքս խորտակվեց, վե՛րջ»: Մտածում էի՝ նույնիսկ եթե դուրս ելնեմ, փոքր տղաս մեծ մարդ է լինելու, կինս՝ պառավ կին: Ձեռքիս ծխախոտը գցեցի ու ծնկեցի: Եվ Սուրբ Հոգին Սաղմոս 51-ը անգիր ասաց իմ բերանով: Լսեցի. «...Վասն զի ես կը ճանչնամ իմ յանցանքներս, Ու իմ մեղքս միշտ իմ առջես է: Քեզի՝ միայն քեզի դեմ մեղանչեցի,Եւ քու աչքերուդ առջև չարութիւն ըրի» (Մաղմղ 51:3-4): Հարց էի տալիս՝ ու՛մ դեմ եմ մեղք գործել. ու պատասխանը եկավ. Քեզի՝ միայն քեզի դեմ մեղանչեցի... Ես այնքա՛ն խորն էի գիտակցում իմ մեղավորությունը. ինձ կյանք տվեց, բժշկեց, բայց ես թշնամի դարձա: Ընդունում էի, որ մահի արժանի եմ: Գիտե՞ք՝ շատ մարդիկ պատասխան են տալու, որ Աստծուն ասում են Ամենակալ, Ամենակարող, բայց չեն հավատում: Իսկ Ինքը Իսկապես Ամենակալ և Ամենակարող է: Դատը պիտի կայանար: Ես այդ համակարգում բոլորին գիտեի, ու խնդրում էի Տիրոջը՝ մենակ թե Ստեպանովան չլինի: Նրա քրոջ տղան իմ ընկերն էր, մենք էդ երեխուն փչացրինք. ընկավ խելքներիս, դարձավ նարկոման, կործանված մեկը: Ստեպանովայի եղբայրը օլիգարխ էր՝ Պանովկա: Ով Նովոսիբիրսկում եղել է, կիմանա նրան: Մի անգամ իր քրոջ տղայի հետ տրակտորը գողանում ենք, տանում կանաչ ներկում ու բերում իր

ասաց՝ խնդրի՛ր Ինձանից գիտելիք ու հասկացողություն: Գիտելիքը՝ «Վասն զի եթէ դուք ներէք մարդոց իրենց յանցանքները, ձեր երկնաւոր Հայրն ալ ձեզի կը ներէ. Հապա եթէ չներէք մարդոց իրենց յանցանքները, ձեր Հայրն ալ ձեզի չներէր ձեր յանցանքները» (Մատթեոս 6:14-15): Տերը հասկացրեց՝ նորից սկսել էիր խմելը, նարկոտիկները, հանցագործ աշխարհի հետ կապերը... Ու՛ր էիր գնում. դժոխք: Հիմա լավութիւնն են արել, թե՞ վատություն: Գիտե՞ք, ներելու բան էլ չկար: Նրանք որ իմ դեմ ցուցմունք չգրեին, ես հիմա ձեր մեջ չէի լինի, ես հիմա դժոխքում կ'լինեի: Երբ Տիրոջ հետ է հարցերը, մարդու մտքից ու գլխից դուրս է խոսում Տերը:

Էդիկ եղբայր